

Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem. □ 1Pt 3:18

Bože můj, Bože můj, proč ji mne opustil? Touto otázkou se Ježíš obrací k Bohu v čase, kdy vrcholí velikonoční události. Jak aktuální může někdy taková otázka být! Nejen pro Ježíše, ale i pro nás. Vždyť se s těmi Ježíšovými slovy můžeme určitě někdy ztotožnit. Přijdou chvíle, kdy se nám zdá, že Bůh je daleko, že nás opustil, že místo radosti svírá naše nitro úzkost. Možná se to snažíme různě přemáhat, ale v posledku naše nitro vyše tuto otázku po Bohu. Otázku, která zní někdy vyčítavě, ale může být i hlubokým vyjádřením pocitu samoty a odloučení, které člověk prožívá.

Jak ostře taková otázka odporuje tomu, co si s Velikonocemi běžně člověk spojí. Vždyť tento svátek má být oslavou života, radostí z jeho nového zrození. Proto zdobíme vajíčka veselými barvami, proto se proháníme s tatečkem, abychom nějaké té děvčici ubrali pár let. Přichází přeci jaro a to je důvod k radosti, nikoliv k úvahám o opuštěnosti Bohem. Jakoby se tu tak trochu míjely dva různé světy. Jeden se raduje a oslavuje nové zrození, oslavuje konec zimy a její neblahé moci. Druhý se spíše noří do chmurných myšlenek, nedokáže vidět krásu probouzejícího se jara. Není to škoda, není to podivné?

Je zcela jistě dobré radovat se z toho, že stvoření se po zimním spánku probouzí k nové aktivitě, že se rodí nový život. Avšak je třeba vidět také dál a hloub do tohoto procesu. Je třeba, aby člověk byl nejen divákem, který se rozplývá nad krásou jarní přírody, ale aby poznal, že toto nové rození se děje také s ním, probíhá v jeho životě. Je dobré vědět, odkud tento nový život přichází. On se přece nebere jen tak z ničeho nic, ale má svůj původ. Můžeme si říct, že je to přeci přirozené, po zimě přichází jaro, stejně tak jako po jaru léto a tak dál. Jenže nový život není něco samozřejmého. Je to dar, který nepřichází jen tak sám ze sebe. Má svého původce. Život je dar Boží milosti. To je rozměr, který už přesahuje vnímání Velikonoc jen jako volný den a koledování vajec. Jestliže se mluví o životě a daru Boží milosti, člověk si musí položit otázku, proč se ta milost stala? A smí slyšet odpověď, že je to proto, protože pro nás jiná cesta nebyla. Nový život nebylo možné získat jinak, než tím, že Bůh se nad námi smiluje a ze svého milosrdenství nám tento život dá.

Velikonoce jsou oslavou života, ale zároveň ukazují, jak těžce se tento život rodí. Nepřichází sám ze sebe, nepřichází zadarmo, ale přichází skrze oběť přichází, protože za naše vykoupení byla zaplacená veliká cena. Tou obětí a cenou je život Ježíše z Nazareta, toho, který na kříži volá: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Skutečnost, že život získáváme obětí Ježíšovou na kříži, nás vede k poznání, že ta slova o opuštěnosti Bohem volá Ježíš kvůli nám a volá je také za nás. Jsme hříšníci, Ježíš umírá za náš hřích a hřích je to, co nás odděluje od Boha. On na sebe vzal naše hříchy a s nimi i to odloučení od Boha, pocit, kdy najednou necítí Boží blízkost. Tváří v tvář tomuto utrpení poznáváme, že jsme to skutečně my, kdo je od Boha vzdálen, kdo je najednou opuštěn, protože Boha ze svého života vytěsnil. Proto naše nitro volá, proč nás Bůh opustil, proč není s námi, když po něm tolik toužíme. Bez Ježíšovy smrti na kříži by nám ani nic jiného, než takto stále volat, ani nezbylo. A bylo by to volání bez naděje na vyslyšení na odpověď. Ne pro Boží hluchotu, ale pro moc hříchu, který nám nedovolí slyšet, když Bůh na naše volání odpovídá. Patří tedy k našemu životu, že se ptáme po Boží blízkosti, že se cítíme Bohem opuštěni. Patří to k naší cestě života, na níž poznáváme, že nový život, který smíme přijmout, nepřichází jen tak, ale něco nás stojí.

Vrcholem Velikonoc není ale jen Ježíšovo volání „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Je to také zvěstování andělů, že Ježíšův hrob je prázdný, neboť Ježíš byl vzkříšen. Krásně se tak prolíná smutek a beznaděj s radostí a novou nadějí. Smíme to tak přijímat i do našich životů. Při pohledu na ně zažíváme smutek a odloučení od Boha, avšak Kristovým křížem jsme Bohu navraceni, jsme jím nalezeni a již tedy nejsme opuštěni. Je nám darován život. Zázrak nového rození se tak stává nejen pěknou kulisou volného času, ale skutečností, která nás znovu posiluje. Slavíme nový život. Ne proto, že nutně musí přijít, ale proto, že Bůh nám jej chce dát.

Smíme slavit ten nejkrásnější svátek roku. Toto slavení může mít mnoho podob, mnoho tradic a symbolů. Za nimi pak smíme vidět to nejdůležitější. V Ježíši Kristu se zjevila Boží láska, která je silnější než smrt, než jakákoliv jiná mocnost a síla v tomto světě. Proto tato láska navrací každého člověka Bohu, proto tato láska přichází do našeho smutku, aby jej vystřídala radost, že Ježíš žije a my s ním. Není to přírodní zákonitost, ale stále přítomná a živá Boží láska, která dává nový život, po noci pod mocí hříchu nám dává nově procitnout a rozkvést jako nové Boží stvoření.